

Sygn. akt I CSK 446/12

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z powództwa Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
przeciwko BRE Bank S.A. z siedzibą w W.

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 stycznia 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 10 lutego 2012 r.,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
zasądza od pozwanego Banku na rzecz strony powodowej
kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący opiera wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej na istnieniu zagadnienia prawnego związanego z koniecznością ustalenia, czy w postępowaniu o uznanie za niedozwolone postanowienie wzorca umownego dopuszczalne jest wydanie przez sąd drugiej instancji orzeczenia reformatoryjnego w sytuacji, gdy sąd pierwszej instancji oddalił żądanie jedynie w oparciu o brak jednej z przesłanek dopuszczalności abuzywności bez kontroli pozostałych przesłanek. Postawione zagadnienie prawne nie może być uznane za istotne, gdyż sprawdza się ono do pytania o przyjęty w polskim prawie procesowym model apelacji cywilnej. Nie budzi zaś wątpliwości, że model ten polega na przyznaniu sądowi drugiej instancji tożsamyh kompetencji orzeczniczych, co sądowi pierwszej instancji (apelacja pełna). Sąd drugiej instancji ma więc nie tylko prawo ale wręcz obowiązek odmiennie ocenić zebrany w sprawie materiał i wydać własne rozstrzygnięcie w sprawie. Oznacza to w oczywisty sposób, że zakres kwestii rozstrzyganych przez sąd drugiej instancji może różnić się od rozpoznawanego przez sąd drugiej instancji. Jedynie w razie, gdy sąd pierwszej instancji nie rozpoznałby istoty sprawy, sąd drugiej instancji ma uprawnienie do uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania (art. 386 § 4 k.p.c.). W niniejszej sprawie nie można jednak było o tym mówić, gdyż sąd pierwszej instancji rozpoznał żądanie i zajął co do niego merytoryczne stanowisko uznając kwestionowane postanowienie umowne za niestanowiące klauzuli abuzywnej (k. 7 uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. a contrario).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.